PSALMUL 142

1. [1]Cu glasul meu strig către DOMNUL,
cu glasul meu mă rog spre El,
[2]îmi vărs necazul înainte-I
și-I spun tot greul de-orice fel.
[3]Când e mâhnit în mine duhul,
Tu, Doamne,-mi știi cărarea mea,
pe calea mea pe care umblu
ei mi-au întins o cursă rea.

2. [4]Aruncă-ți ochii Tăi spre dreapta
și vezi cât sunt necunoscut,
azi parcă nu mai am scăpare,
sunt părăsit, uitat, căzut...
[5]Spre Tine, Doamne, strig căci Tu-mi ești
scăparea sufletului frânt
și partea mea de moștenire
pe-al celor vii și-aleși pământ.

aminte,
căci sunt nenorocit de tot,
de cei ce m-asupresc mă scapă,
căci sunt mai tari, iar eu nu pot!
7Din temniți sufletul meu scapă-l
și Numele-Ți voi lăuda!
Când îmi vei face bine, Doamne,